

I

(Rezolucje, zalecenia, stanowiska i opinie)

OPINIE

TRYBUNAŁ OBRACHUNKOWY

OPINIA NR 7/2006

na temat wniosku w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)

(przedstawiona na mocy art. 280 ust. 4 Traktatu WE)

(2007/C 8/01)

TRYBUNAŁ OBRACHUNKOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ OPINIĘ:

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 280 ust. 4,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 160c,

uwzględniając wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) ⁽¹⁾,

uwzględniając wnioski o opinię skierowane do Trybunału Obrachunkowego przez Parlament Europejski w dniu 14 lipca 2006 r. oraz przez Radę w dniu 21 września 2006 r.,

uwzględniając wcześniejsze opinie Trybunału Obrachunkowego ⁽²⁾,

⁽¹⁾ COM(2006) 244 z 24.5.2006.

⁽²⁾ Opinie nr 2/1999 z dnia 14 i 15 kwietnia 1999 r. (Dz.U. C 154 z 1.6.1999, str. 1), 6/2005 z dnia 9 czerwca 2005 r. (Dz.U. C 202 z 18.8.2005, str. 33) i 8/2005 z dnia 27 października 2005 r. (Dz.U. C 313 z 9.12.2005, str. 1).

1. Wniosek ten zastępuje poprzedni wniosek ⁽³⁾ złożony przez Komisję w lutym 2004 r. W pierwotnym wniosku postulowano wprowadzenie zmian do rozporządzenia (WE) nr 1073/1999 w celu wzmocnienia proceduralnych praw jednostek, zapewnienia lepszej kontroli czasu trwania dochodzeń oraz usprawnienia wymiany informacji pomiędzy Urzędem a zainteresowanymi instytucjami lub organami, a także w celu zwiększenia skuteczności działań operacyjnych. W uzasadnieniu wyjaśnia się, że celem zmienionego wniosku jest dalsza poprawa funkcjonowania OLAF-u przy jednoczesnym uwzględnieniu zaleceń Trybunału i wniosków sformułowanych po zorganizowanym w lipcu 2005 r. przez Parlament Europejski posiedzeniu otwartym na temat usprawnienia działań OLAF-u.

2. W skorygowanym wniosku w znacznym stopniu uwzględniono uwagi ujęte w poprzedniej opinii Trybunału z dnia 9 czerwca 2005 r., z jednym zasadniczym wyjątkiem dotyczącym stanowiska wyrażonego w pkt 7. W punkcie tym mowa jest o potrzebie zagwarantowania, że wymóg powiadomienia zainteresowanej instytucji, organu, biura lub agencji o wszczęciu dochodzenia nie będzie bez uzasadnienia uchylany pod pretekstem konieczności zachowania tajemnicy w celu zapewnienia skuteczności dochodzenia.

⁽³⁾ COM(2004) 103 wersja ostateczna z 10.2.2004.

3. Artykuł 14 wniosku przewiduje wprowadzenie funkcji doradcy ds. weryfikacji, który będzie monitorował przestrzeganie procedur. Trybunał z zadowoleniem przyjmuje ten zapis. Jednakże rola i zakres obowiązków doradcy ds. weryfikacji powinny zostać w rozporządzeniu wyraźnie określone, podobnie jak analiza legalności działań dochodzeniowych przewidziana dla tej funkcji. Ponadto kwalifikacje i doświadczenie wymagane do wykonywania tego zadania powinny być sprecyzowane w rozporządzeniu. Trybunał podkreśla także konieczność pełnej niezależności osoby pełniącej tę funkcję, zgodnie z art. 14 ust. 2 wniosku Komisji, ale uznaje zarazem, że niezależność ta może ulec ograniczeniu ze względu na kompetencje dyrektora generalnego, który po konsultacji z Komitetem Nadzoru ma prawo zastosować środki dyscyplinarne w stosunku do doradcy ds. weryfikacji. W celu uniknięcia konfliktu interesów należy również wziąć pod uwagę fakt, że doradca ds. weryfikacji, którego zadaniem jest monitorowanie toczących się dochodzeń, nie powinien ingerować w sprawę po tym, jak wyniki dochodzenia zostaną przekazane właściwym organom.
4. Nowy zapis ⁽¹⁾ przewiduje przyznanie dyrektorowi generalnemu uprawnień dyskrecjonalnych w zakresie podejmowania decyzji o zasadności przedłożenia sprawozdania końcowego organom sądowym państw członkowskich wtedy, gdy dyrektor generalny uzna, iż istnieje możliwość podjęcia wewnętrznych działań, które zapewnią właściwszy dalszy tok postępowania. Jednakże okoliczności, w których te uprawnienia dyskrecjonalne mogą zostać wykorzystane, winny być jasno określone. Ponadto, jeżeli decyzja taka wiąże się z dokonaniem oceny prawa lub orzecznictwa krajowego, ocena ta powinna pozostać w gestii organów sądowych państwa członkowskiego.
5. W swojej opinii nr 8/2005 Trybunał zaleca, aby Komisja uprościła i skonsolidowała wspólnotowe prawo odnoszące się do zwalczania nadużyć finansowych. Jednakże w nowym wniosku wprowadzono w jeszcze szerszym zakresie odesłanie do rozporządzenia Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami ⁽²⁾ (którego zakres został znacznie poszerzony ⁽³⁾). W związku z tym, że nie zaproponowano zmian do rozporządzenia (Euratom, WE) nr 2185/96, z jego tekstu nie wynika jasno, że rozporządzenie to ma zastosowanie także do innych celów. Jest to sprzeczne z treścią porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 22 grudnia 1998 r. w sprawie wspólnych wytycznych dotyczących jakości prawodawstwa wspólnotowego ⁽⁴⁾. Na zakończenie Trybunał odnotowuje fakt, że chociaż nowy wniosek uwzględnia procedury i gwarancje, do których przestrzegania pracownicy Urzędu są zobowiązani podczas przeprowadzania dochodzeń wewnętrznych, Komisja nie występuje o skreślenie obowiązującego obecnie art. 4 ust. 6 lit. b), co może stać się źródłem późniejszych nieporozumień i odstępstw.

Niniejsza opinia została przyjęta przez Trybunał Obrachunkowy w Luksemburgu na posiedzeniu w dniu 6 grudnia 2006 r.

W imieniu Trybunału Obrachunkowego

Hubert WEBER

Prezes

⁽¹⁾ Artykuł 9 ust. 3a.

⁽²⁾ Dz.U. L 292 z 15.11.1996, str. 2.

⁽³⁾ Zgodnie z motywem 4 i zmianami do art. 3 i 4 wprowadzonymi w nowym wniosku.

⁽⁴⁾ Porozumienie to przewiduje, że zawarte w akcie prawnym odniesienia do innych aktów prawnych powinny być ograniczone do minimum. W wypadku istotnego wpływu danego aktu prawnego na inne akty prawne, zgodnie z porozumieniem wymagany jest osobny akt zmieniający (Dz.U. C 73 z 17.3.1999, str. 1).